

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σ' ΑΓΑΠΩ

ΠΑΝΗΜΥΡΑ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΟΥ ΑΡΕΩΣ

ΜΕΡΣΕΔΗ

ΒΕΡΕΝΙΚΗ

ΤΟ ΧΑΡΤΟΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ ΠΕΡΙΓΗΓΗΣΙΣ

ΟΛΙΓΟΝ ΔΗ' ΟΛΑ

Σ' ΑΓΑΠΩ

(ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ)

(Συνέχεια)

— Ἀλλὰ σὰς ὀρκίζομαι, κύριε Τρέγκ, εἶπεν ὁ κόμης μετὰ ζωηρότητος, τείνων τὰς δύο τοῦ χεῖρας πρὸς τὸν γέροντα, σὰς ὀρκίζομαι ὅτι εἰμαι ἀληθῶς ἐρωτευμένος, καὶ ὅτι ὁ θεὸς μου δὲν ἐψεύδετο ὑποστηρίζων πρὸ ὀλίγου, ὅτι ἡνέθηκον προτάσεις λαμπροτέραις.

— Ὁ ἔρωσ δὲν ἀποδεικνύεται μὲ λόγους, ἀλλὰ μὲ ἔργα.

— Καὶ τί λοιπὸν ζητεῖτε;

— Ἐγὼ, τίποτε. Θὰ συνεννοηθῇτε περὶ τούτου μετὰ τῆς Γενεβιέθης. Θὰ τὴν καλέσω διὰ νὰ τῇ ἐκθέσῃτε τὸ ἀντικείμενον τοῦ ὑμετέρου διαβήματος. Ἀλλὰ τοῦτο εἶνε ἀπλοῦς τύπος, διότι βεβαίως σὰς εἶδε, καὶ γνωρίζει τὰ συμβαίνοντα, ὅσον καὶ ἡμεῖς.

Ἐσήμανε τὸν κώδωνα. Εἰς ὑπέρθετος, ὅστις ἔχρησιμους συγχρόνως, καὶ ὡς θαλαμηπόλος, εἰσῆλθε.

— Παρακάλεσαν τὴν δεσποινίδα νὰ κατέλθῃ εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ἡ Γενεβιέθη κατῆλθε τρέμουσα.

Ὁ μπάρμπα Τρέγκ, ὡς εἶδομεν, δὲν ἤγαπα τὰ προοίμια.

— Κόρη μου, ἰδοὺ ὁ κ. δὲ Μοντβριάν, ὅστις σὲ ἀγαπᾷ καὶ ἔρχεται νὰ ζητήσῃ παρ' ἐμοῦ τὴν χεῖρά σου. Τί λέγεις σύ;

— Λέγω, πάτερ μου, ὅτι ὁ κ. δὲ Μοντβριάν μὲ κάμνει μεγάλην τιμὴν διὰ τῆς προτιμῆσεώς του. Ἀνοίξατέ τῷ τὴν θύραν τῆς οἰκίας μας. Κατ' ἐμὲ, ἔσομαι εὐτυχὴς δεχομένη αὐτόν, ἐκτὸς ἐὰν ὑμεῖς, πάτερ μου, ἀποφασίσῃτε ἄλλως.

— Ἡξεύρεις τί φρονῶ, Γενεβιέθη.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν Ἐκτορα, ὀλίγον ἐκπλαγέντα ἐκ τῆς εἰλικρινοῦς ἀπλότητος καὶ ἐλευθερίας τῆς τοιαύτης ὑποδοχῆς:

— Ἐχετε τὴν κλειδα, κύριε, τῷ εἶπεν, ἀνοίγει ἡ κλεῖς, ὅπως θελήσῃτε νὰ τὴν στρέψῃτε, πρὸς τὰ δεξιά ἢ πρὸς τὰ ἀριστερά... Ἐαυτὸν μόνον συμβουλευθήτε!

Δύο μῆνες τοῦ θέρους παρήλθον οὕτως. Ὁ Μοντβριάν, πραγματικῶς ἐρωτευμένος, ἤρχετο καθ' ἑκάστην. Ἐβίαζε τὴν Γενεβιέθην νὰ ἐκφρασθῇ. Αὕτη τὸν περιέβαλλε διὰ τοῦ γλυκεροῦ καὶ μυστηριώδους βλέμματός της, καὶ ἀπῆντα μειδιῶσα:

— Περιμένω.

— Τί περιμένετε; Σὰς ἀγαπῶ περιπαθῶς, τί περισσότερο δύναμαι νὰ σὰς εἶπω; Δὲν εἰσθε βεβαίως περὶ ἐμοῦ;

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι καὶ αὕτη τὸν ἤγάπα ἐπίσης ἐξ ὅλης καρδίας. Συνεκρατεῖτο ὅμως διὰ νὰ μὴ τῷ φανερώσῃ τοῦτο, διότι ἡ ἀόριστος ἀμφιβολία, ἣν εἶχε σπείρει εἰς τὸ πνεῦμα της ὁ πατὴρ αὐτῆς, εἶχε βλαστήσει σὺν τῷ χρόνῳ. Ἐπὶ τῆς ἀστάτου φυσιογνωμίας τοῦ κόμητος διήρχοντο ἐνίοτε ἐντυπώσεις τοιαῦται, ὥστε τῇ ἐπροξένουν φόβους διὰ τὸ μέλλον. Θὰ κατάρθου ἔρα γὰρ νὰ δαμάσῃ τὸν ἄρτιον τοῦτον καὶ τραχὺν χαρακτῆρα;

Περὶ τὰ τέλη τοῦ αὐγούστου, ὁ Ἐκτωρ ἔκαμε τρεῖς ἡμέρας νὰ φανῇ εἰς Ροζιέρ. Ὁ θάνατος μιᾶς θείας του τὸν εἶχε κρατήσῃ εἰς Παρισίους.

Ἡ Γενεβιέθη τότε, διὰ πρώτην φοράν ἴσως ἐνόησε, πόσον ἰσχυρῶς ἦτο συνδεδεμένος πρὸς τὸν βίον αὐτῆς. Μία ἀδικαιολόγητος κατῆφεια τὴν εἶχε καταλάβει. Εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της ἐπλημμύρουν δακρυαί. Εἶχε καταστῇ τοσοῦτον νευρική, ὥστε ἡ ἐλαχίστη πνοὴ τοῦ ἀνέμου ἐπὶ τῶν πλατάνων, ἡ ἐλαχίστη κραυγὴ πορθηέως ἐπὶ τοῦ Λεῖγνρος, τὴν ἔκαμνε ν' ἀναπηδᾷ.

Ὁ κόμης δὲ Μοντβριάν ἐκέκτητο ὑποστατικὰ τὰς

ἐπὶ τῶν ὀρίων τῆς Σολόγγης. Πτωχὰ ὑποστατικά, μὲ πενιχρὰ εἰσδήματα. Αἱ γαῖαι αὐταὶ ἦσαν εἰς Βερρὺ, ἐνθα καὶ ἡ κυριωτέρα κατοικία του, ὁ ιστορικός, πύργος Λαμότ-Φεϋλὺ, ἐνθα εἶχε κατοικήσει ποτὲ ἡ Καρλόττα δ' Ἀλβρέτ, δούκισσα τοῦ Βαλεντινουᾶ, καὶ σύζυγος τοῦ Καίσαρος Βοργία.

Ἐν ἐκ τῶν ὑποστατικῶν του τῆς Σολόγγης, τὸ καλούμενον Ἐτάγγ-Γκατέ, ἐκαλλιεργεῖτο ὑπὸ πτωχοῦ τινος καὶ φιλασθένους ὄντος, ὀνόματι Βριζολλιέ. Ἡ γῆ δὲν παρῆγε σχεδὸν τίποτε· ἡ ὑγρασία τοῦ ἐδάφους κατέστρεφε τὰ σπαρτά. Τὰ παρελθόντα μισθώματα τῶν ὑποστατικῶν δὲν ἐπληρόντο τακτικῶς, καὶ ὁ Μοντβριὰν εἰδείκνυτο ἀμελικτός.

Ὁ Βριζολλιέ ἦτο ἐγγαμος καὶ πατὴρ δύο τέκνων.

Τὸ Ἐτάγγ-Γκατέ ἦτο ἡ ἐσχάτη πενιχρὰ γωνία τῆς γηραιᾶς Σολόγγης, μέινασα ὡς δεῖγμα τῶν ἄλλοτε ὑφισταμένων ἐκεῖ ἐλῶν. Ὁ Βριζολλιέ, ὅστις δὲν ἦτο διόλου ρωμαλέος, ἐκοπιάζε καθ' ὅλον τὸ ἔτος ὅπως διαθρέψῃ τὴν οἰκογένειάν του μὲ μέλανα ἄρτον καὶ μὲ γεώμηλα, μὲ τὰ ὅποια οἱ κτηνοτρόφοι τῆς Νορμανδίας δὲν θὰ ἔστεργον νὰ θρέψωσιν οὔτε τοὺς χοίρους αὐτῶν.

Ὁ Μοντβριὰν εἶχεν ἀπολέσει τὴν ὑπομονὴν του.

Ὁ κλητὴρ τοῦ Δικαστηρίου εἶχε μεταβῆ εἰς Ἐτάγγ-Γκατέ ὅπως ποιήσῃται τὴν τελευταίαν ἐμφάνισίν του. Τὰ κτήνη εἶχον πωληθῇ, τὰ ἐπιπλὰ ἐπίσης· εἶχε πωληθῇ πᾶν ὃ, τι ἡ δικαιοσύνη ἠδύνατο νὰ πωλήσῃ. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Βριζολλιέ, ἐν ἐξάψει μανίας εἶχεν ἀρνηθῇ νὰ καταλίπῃ τὸ ὑποστατικόν, τὸν εἶχον ἐκδιώξει διὰ τῆς βίας.

Ἐν τῇ αὐλῇ, πλησίον τοῦ ἰχθυοτροφείου, οἱ ἄνδρες τῆς ἐξουσίας εἶχον πετάξει φύρδην μίγδην ὀλίγα στρώματα, δύο ἢ τρία καθίσματα, μερικὰ ἐνδύματα καὶ ἐργαλεῖα. Αὐτὰ ἦσαν τὰ μόνα ὑπολείποντα. Αἱ θύραι τῆς κατοικίας εἶχον κλεισθῇ, καὶ αὐτῶν τῶν ἀποθηκῶν, καὶ αὐτῶν τῶν σταύλων. Ὁ Βριζολλιέ δὲν ἠθέλησε νὰ περιμείνῃ ἐκεῖ. Ἦρχισε νὰ ἔξῃ ἀγροτικός ἐπωδός, αὐτός, ὅστις καθ' ὅλον τὸν βίον του δὲν εἶχεν εἰσέλθει εἰς καπηλεῖον. Ἐφυγε διὰ μέσου τῶν ἀγρῶν. Ἡ γυνὴ του ἠθέλησε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, ἀλλὰ τὰ τέκνα τῆς τὴν συνεκράτησαν ἐπιλαβόμενα τῆς ἐσθῆτός της, καὶ εἶδε, μακράν, εἰς τὰς πενιχρὰς γαίας, αἵτινες, μεθ' ὅλους τοὺς ἰδρωτάς των δὲν τοῖς παρέσχον τὰ πρὸς τὸ ζῆν, νὰ γίνηται ἄφαντος ὁ χωρικός, βυθίζων μεγάλους βήμασιν, ἔδων δ' αἰωνίως καὶ χειρονομῶν. Ἡ νύξ ἐπῆρχετο.

Ἡ Μαρία Βριζολλιέ, ἦτο γυνὴ τριακοντοῦτις πειρίπου, καθάριος, ἰσχνή, ἀπεξηραμένη, καὶ τόσον μελαγχρολή ἐνεκα τῆς ἐπιδράσεως τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ ἀνέμου, ὥστε θὰ ὑπελάμβανέ τις ὅτι ἀνήκει εἰς ἐτέραν τινὰ φυλὴν. Ὑπέκειτο δὲ καὶ αὕτη εἰς πυρετούς. Ἠδύνατό τις νὰ μαντεῖσῃ τοῦτο ἐκ τῶν καθ' ὑπερβολὴν λαμπόντων ὀφθαλμῶν της, καὶ τῶν ἐρυθροτάτων χειλέων της. Καὶ τὰ μικρὰ, ὁ Πέτρος καὶ ἡ Μαγδαληνὴ! Σπορὰ τῆς δυστυχίης καὶ τῶν ἐλειογενῶν πυρετῶν, σπαρεῖσα καὶ ἀνέξασα εἰς Ἐτάγγ-Γκατέ!...

Ἡ Μαρία Βριζολλιέ κάθηται ἐπὶ τῆς γῆς, πλησίον τῆς κλίνης, ἐπὶ τῶν διεσπαρμένων σινδονῶν.

Ἐλκει πρὸς ἐαυτὴν, βλοσυρῶς ἐμβλέπουσα, τὰ τέκνα της. Ἡ νύξ καθίσταται σκοτεινότερα· οὐραμοῦ ἀναφάνεται πλέον ἡ παραφρονήσας χωρικός. Ἡ γυνὴ του εἶνε μόνη, ὄρφανή. Οὔτε συγγενεῖς ἔχει, οὔτε φίλους. Ἄνευ ὀβολοῦ εἰς τὸ βαλάντιον, ἔχει χρέη. Ἡ βροχὴ εἰσδύει κατὰ μικρὸν ὑπὸ τὰ ἐνδύματά της. Κατακλίνει τὰ τέκνα της ἀπλῶσα ἐπ' αὐτῶν σκέπασμα ρακῶδες. Αὕτη δὲ, ὀρθία, ἀναμένει. Τί ἀναμένει; Ρεμβάζει.

Ἡ ἐσπέρα εἶνε φρικώδης. Ποτὲ, χωρική ὡς ἦτο, ἡ Βριζολλιέ δὲν εἶχε παράσχει προσοχὴν εἰς τὰ περὶ αὐτὴν συμβαινόντα. Ἡ ἐξοχή πάντοτε ἐκίνει τὴν ἀδιαφορίαν αὐτῆς. Ποτὲ δὲν τὴν εἶχεν ἐννοήσει. Διήλθε τὸν βίον της κεκυφῖα πρὸς τὴν γῆν, τὴν ἀποῖαν ὤφειλε ν' ἀνασιγάπτῃ διὰ νὰ πορίζηται τὸν ἄρτον. Τὴν νύκτα ἐκείνην τὰ νεῦρα αὐτῆς εἶχον πάθει ὑπερευκισθησίαν. Ἐφαίνετο ἤδη ὡς νὰ ἔγεινε μᾶλλον γυνή, χωρὶς νὰ τὸ στοχάζηται. Λαμβάνει ἐντυπώσεις ἐκ τῶν περὶ αὐτήν. Εἶνε πεφοβισμένη. Ἐγγὺς αὐτῆς, παρὰ τοὺς πόδας της, κάτωθεν τῶν ὑψηλῶν σχοίνων, ἡ νυκτερινὴ δρόσος ἐγείρει ἐκ τοῦ ἔλους δυσωδίαν σηπεδόνας, ἥτις εἰσέρχεται εἰς τοὺς ρώθωνάς της καὶ τῇ προξενεῖ ἀσφυξίαν. Αἱ σταγόνες τῆς βροχῆς παφλάζουσι καθόσον πίπτουσιν ἐπὶ τῶν τελεμάτων, τῶν σχηματιζομένων μεταξὺ τῶν χορτῶν. Γλαυκὲς κλαίουσιν ἡ κυανὴ δμῖχλη ἥτις κυματίζει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, τῆς χέρσου γῆς ὁμοιάζει πρὸς ὕψος λεπτοῦφές, ἐλαφρόν ὡς ὁ ἀτμός, ἀλλὰ τὸ ὅποιον σμικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον παχύνεται, πλησιάζει, ὑψοῦται, τὴν περικαλύπτει ὡς διὰ μυνδηλίου, καὶ τὴν κάμνει νὰ φρίττῃ μέχρι μυελοῦ ὀστέων. Ὑπὸ τὸ σκέπασμα αὐτῶν, τὰ παιδία ριγῶσιν ἐκ τοῦ ψύχους. Οἰμῶζουσι χαμηλοφώνως, διότι ὁ φόβος τοῦ μέλανος, τῆς σιγῆς, τοῦ ἀγνώστου καὶ μυστηριώδους, ὅπερ διήκει ἀνὰ τὴν ἔρημον ἐξοχὴν, τὰ περισφίγγει εἰς τὸν λαϊμόν.

— Μάνα! μάνα! πατέρα!...

Αἱ σημῦδαι καὶ αἱ ἐλάται σείονται μετὰ κρότου. Ὁ ἄνεμος καθίσταται ἰσχυρότερος· ἡ βροχὴ καταπαύει, ὁ Βριζολλιέ δὲν ἐπανέρχεται. Εἶνε παρὰ φρον, δὲν θὰ ἐπανέλθῃ πλέον.

Τότε ἡ χωρική ποιεῖ μίαν βιαίαν χειρονομίαν πρὸς τὸν οὐρανόν, πρὸς τὰ ἔλη, πρὸς τὴν νύκτα, ὡς εἰν ἤθελε νὰ ἐπικαλεσθῇ τὰ στοιχεῖα ταῦτα ὡς μάρτυρας τῆς ἀπομονώσεώς της, τῆς ἐγκαταλείψεώς της, τοῦ ἀπελπισμοῦ της.

— Σηκωθῆτε, λέγει πρὸς τὰ μικρὰ.

Δὲν ἐκοιμῶντο. Εὐρέθησαν πάραυτα ἐπὶ ποδός.

— Ἀκολουθεῖτέ με!...

Προσκολλῶνται εἰς τὰς ρακῶδεις ποδιάς της μητρος, αἵτινες βαρέως μουσκευμέναι ἐκ τῆς βροχῆς, κτυπῶσιν ἐπὶ τῶν κνημῶν της, ὡς πκνίον λελομένον ἐκ τοῦ ἰστοῦ του.

Ὡς μακρὸν φάντασμα εἰσχωρεῖ ἐντὸς τῆς δμῖχλης. Ποῦ πηγαίνει; Πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, πρὸς τὸν Λεῖγρον. Βαδίζει ἐπὶ μακρὸν, χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν. Τὰ μικρὰ, συρόμενα κατόπιν της, κλαίουσιν ἀδιακόπως. Σκοτεινοὶ εἶνε οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς μητρος. Παραφρονῆσι καὶ αὕτη. Ἡ δυστυχία εἶνε ὑπερέρα

τῶν δυνάμεων τῆς προτιμᾶ καὶ αὐτὴ ν' ἀπαλλαγῇ ἐξ αὐτῆς. Εἰς τὸ ἕτερον μέρος τοῦ δάσους σταματᾷ, ὥσπερ ἐκπεπληγμένη ὅτι ἐπανεῦρε τὸ κενὸν διάστημα, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα προσηλωμένους ἐπὶ εὐρείας ταινίας, φωτεινῆς ὑπὸ τὴν πανσέληνον, ἐκτεινομένης παρὰ τοὺς πόδας αὐτῆς. Εἶνε δὲ ποταμός. Ὁ ἄνεμος δὲν φυσᾷ πλέον. Ἡ νύξ εἶνε μᾶλλον γαλήνιος· δ' ἀήρ εἶνε εὐώδης...

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο ἡ τρίτη ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Ἑκτορος.

Ἡ Γενεβιέβη ἦτο μᾶλλον τεθλιμμένη. Ὁ Τρέγκ τὴν ἐθεώρει μετὰ μελαγχολίας... δὲ εἰπεῖν καὶ μετὰ τινος πικρίας, καὶ ἐκίνει τὴν γηραιάν αὐτοῦ ἐρρυτιδωμένην κεφαλὴν:

— Ἄν σ' ἀρέσῃ, ἔλεγε, χάσε αἰκωσιν ἔτη τῆς ζωῆς σου, προσπαθὼν νὰ καταστήσῃς τὴν κόρην σου γυναῖκα σοβαράν!

Ἐκείνη ἐκρεμάσθη εἰς τὸν τράχηλόν του κλαίονσα.

— Δὲν ἤμπορῶ, δὲν ἤμπορῶ!

Τὸ ἐσπέρας τὴν ἠνάγκασε νὰ ἐξέλθῃ.

— Ἐλθέ, τῇ εἶπε, βᾶδισον, κιπιάσον... Αὐτὸ θὰ σέ ὠφελήσῃ!

Ὁ καιρὸς ἦτο ἀπειλητικὸς. Ἐν τούτοις, μόλις μίαν ἢ δύο ὥρας ἤρχισαν νὰ ἀνησυχῶσι. Εἶχον ἀνέλθει κατὰ μῆκος τῆς ἀριστερᾶς ὁχθῆς τοῦ Λεϊγῆρος. Βροχὴ ὑπέξέφευγεν ἐκ τινος νέφους, πρὸς τὸ ἄκρον τοῦ ὀρίζοντος, εἰς τὴν δύσιν. Τὸ νέφος, ὠθούμενον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἐπλησίασε. Ἀμέσως δὲ οὐρανὸς ἐσκοτίσθη, ἡ βροχὴ τοὺς ἐφθασε, καὶ τοὺς ἔβρεξε. Ἡ τοπογραφία ἤρξατο νὰ προσλαμβάνῃ ἐκτάκτους χρωματισμούς. Τὰ ὕδατα τοῦ Λεϊγῆρος ἦσαν σκοτεινά. Ἐν τῷ ἄμα, ἀνευ οὐδενὸς διαλείμματος, ἐσχηματίσθησαν δύο ἱριδες, ἡ μία μὲ ζωηρότερα χρώματα, καὶ ἡ ἄλλη ὀχροτέρα, ἀπλὴ ἀντανάκλασις τῆς πρώτης. Ἐν τῷ μέσῳ τ' οὐρανοῦ τὰ λευκὰ νέφη ἠνεφύθησαν, καὶ αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἀνεφάνησαν μετὰξὺ αὐτῶν.

Ἐπανήρχοντο ἡδὴ εἰς Ροζιέρ, βαδίζοντες παρὰ τὴν ὁχθὴν τοῦ Λεϊγῆρος. Ὁ ἥλιος ἐδυσεν. Ἡ σελήνη ἀνέτειλε, θριαμβεύουσα καὶ παραμερίζουσα τὰ σκότη.

Αἰρινιδίως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των, ἐντὸς ὀλίγων δευτερολέπτων, ἐκτυλίσσεται δράμα, τὸ ὅποιον ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν των δὲν θὰ λησμονήσωσι.

Ἡ Βριζολλιέ εἶχεν ἐξέλθει τοῦ δάσους. Ἐσυρεν ἀπὸ τῶν χειρῶν τὰ δύο τῆς μικρᾶς. Ἐπλησίασεν εἰς τὸν Λεϊγῆρα... ἦλθε τόσον ἐγγύς, τόσον ἐγγύς, ὥστε οἱ πόδες τῆς ἐβράχην εἰς τὸ ὕδωρ. Ἡ σελήνη, ἐπὶ τοῦ καθαρισθέντος ἡδὴ οὐρανοῦ, τὴν ἐφώτιζεν εὐδιακρίτως, ἀλλὰ τῇ προσέδιδε μορφὰς φανταστικάς.

— Κύτταξε, εἶπεν ὁ Τρέγκ, λούεται ἡ γυναῖκα ἐκείνη εἰς ὅμως πολὺ ἄργά, καὶ ὁ Λεϊγῆρ εἶνε βαθεύς παρὰ τὰς ὁχθὰς του.

Ἡ Βριζολλιέ προῦχῶρει, προῦχῶρει σύρουσα μεθ' ἐκυτῆς καὶ τὰ τέκνα τῆς. Κατ' ἀρχὰς τὸ ὕδωρ δὲν ὑπερέβαινε τὰς πτέρνας τῆς. Καθ' ὅσον προῦχῶρει, τὸ ὕδωρ ἀνέρχετο. Ὅταν ἀνῆλθε μέχρι τῶν γονάτων τῆς, τὰ παιδιὰ τὸ ἡσθάνοντο ὡς ζῶντα κατὰ

πνίγουσαν τὰ στήθη των. Τότε ἐφοβήθησαν καὶ ἐκραύγασαν:

— Μάνα! μάνα!

Ἦρχισαν νὰ παλαίωσιν. Ἄλλ' αἱ χεῖρες τῆς χωρικῆς ὁμοιάζον πρὸς σιδηρὰς λαβίδας.

— Ἄ! τί κάμνει λοιπὸν αὐτοῦ ἡ δυστυχὴς! εἶπεν ὁ μπάρμπα Τρέγκ.

Ἡ Γενεβιέβη, κάτωχρος, συνεσφίγχθη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ πρεσβύτου. Ἐπείξε σπασμωδικῶς τοὺς δακτύλους τῆς· μόλις ἀνέπνεε.

Ἡ Βριζολλιέ προσπαθίσασα, πίπτει ἐντὸς ὁπῆς· τὸ ὕδωρ ταρασσόμενον ὑπὸ μικρῶν κυμάτων, εἰσέρχεται εἰς τὸ στόμα αὐτῆς. Ἡ ἀνακίνησις τοῦ ὕδατος προέρχεται ἐκ τῶν σπαραγμῶν τῶν παιδιῶν, τὰ ὅποια ἐξακολουθεῖ πάντοτε νὰ κρατῇ ὑπὸ τὸ ὕδωρ!

— Τὰ πνίγει... ἡ ἀθλία!... τὰ πνίγει! ἔκραξεν ἡ Γενεβιέβη.

Πάραυτα ἡ χωρική ἐξαφανίζεται ὑπὸ τὸ ὕδωρ, τὸ ὅποιον παφλάζει ἐπ' ὀλίγον, καὶ κατόπιν ἐπανέρχεται εἰς τὴν προτέραν γαλήνην, καὶ ἡ σελήνη μακρόθεν κατοπτρίζεται ἐπὶ τῆς λείκας ἐπιφανείας τοῦ ρεύματος.

Ἡ Γενεβιέβη ἔχασε τὰς αἰσθήσεις αὐτῆς. Ὁ Τρέγκ, λησμονῶν αὐτὴν, χωρὶς μάλιστα νὰ ἐκδυθῇ, ρίπτεται ἐντὸς τοῦ Λεϊγῆρος, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀνασύρει κορασίδα, ἥτις φαίνεται νεκρά. Ἡ μήτηρ παρασύρεται μετὰ τοῦ ἐτέρου μικροῦ, ἐν τῷ ὀρηκτικῷ ρεύματι τοῦ ποταμοῦ. Ἡ μικρὰ Μαγδαληνὴ δὲν παρέχει σημεῖα ζωῆς. Τὸ Ροζιέρ δὲν εἶνε μακρὰν. Ἡ Γενεβιέβη, ἐπανελθοῦσα εἰς τὰς αἰσθήσεις αὐτῆς, μεταφέρει τὴν μικρὰν τρέχουσα καὶ προσκόπτουσα ἀνὰ πᾶν βῆμα. Καὶ μετὰ φροντίδας ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας, ἀφήνει κραυγὴν χαρᾶς: Ἡ Μαγδαληνὴ ἐκίνησε τὸν βραχίονα, ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς· καὶ καθὼς αἱ τελευταῖαι λέξεις τῆς, αἱ ἀπευθυνθεῖσαι πρὸ μικροῦ εἰς τὴν νεκρὰν ἦσαν «Μάνα, μάνα!» καὶ ἡδὴ, ὅτε ἐπανῆλθεν εἰς ἑαυτὴν, ἡ πρώτη κραυγὴ τῆς εἶνε «Μάνα!»

Τὴν ἐπαύριον οἱ ἀλιεῖς ἐπανεῦρον τὰ δύο πτώματα, ἐμπλακέντα ἐντὸς τῶν δικτύων αὐτῶν. Ἡ Βριζολλιέ δὲν εἶχεν ἀφήσει τὴν χεῖρα τοῦ μικροῦ, ἥτις ἔφερε τὰ ἔγχνη τῶν δακτύλων τῆς. Ἀρὰ γε ἐνεκα οἴκτου κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ θανάτου ἀφῆκε τὴν Μαγδαληνήν;... Μήπως ἡ δύναμις τῇ ἔλειψε; Τίς εἶδε;

Ὁ Βριζολλιέ, τὴν ἐπαύριον ἐπίσης, εὐρέθη περιτρεχῶν τὰς ὁδοὺς ὡς παράφρων. Ἐστᾶλη εἰς τὸ νοσοκομεῖον τοῦ Βλουᾶ, ἐνθα τὴν ἰδίαν νύκτα ἀπεβίωσε.

Β'.

Ὁ κ. δὲ Μοντβριὰν διέμεινεν ἐν Πκρισίσις ἡμέρας τινὰς περισσότερον παρ' ὅσον ὑπελόγιζε. Ἄμα τῇ ἐπανάθῳ του εἰς Βιβιέ, ἔτρεξεν εἰς τοῦ Τρέγκ. Ὁ ἀγαθὸς γέρον εἶχεν ἐξέλθει εἰς περίπατον κατὰ μῆκος τοῦ Λεϊγῆρος. Ἡ Γενεβιέβη ἦτο μόνη ἐν τῷ κήπῳ. Ἐσταμάτησεν ὅλως συγκινημένος ἐνώπιόν τῆς, μὴ τολμῶν νὰ προχωρήσῃ ἄμα ὡς τὴν εἶδεν. Ἀλη-

ὥς τὴν ἡγάπα. Ἐμειδία μὲ ἥθος ὀλίγον στενόχωρημένον.

— Μοί φαίνεται, ὅτι ἐπὶ ἓνα αἰῶνα δὲν σὰς εἶδον, Γενεβιέβη, καὶ ἐπανευρίσκων ὑμᾶς, ἀπολαύω εὐδαιμονίας τόσον σιγηλῆς καὶ γλυκείας, ὥστε εἶνε ὡς νὰ καθησυχάζω ἐκ μεγάλης ἀνησυχίας. Σὰς λατρεύω.

— Ὁμιλεῖτε σπουδαίως; Καὶ εἰσθε ἔτοιμος νὰ μοὶ τὸ ἀποδείξητε;

— ὦ! μάλιστα, εἶμαι ἔτοιμος... ἀλλὰ πρὸς τί αὕτη ἡ ἀπαιτήσις;... Δὲν ἔθεσά ποτε ἐν ἀμφιβόλῳ τὴν εὐθύτητα τῆς καρδίας σας, καὶ ὑμεῖς ἀμφάλλετε περὶ τῆς ἰδικῆς μου;

— Σὰς ἀγαπῶ, Ἐκτορ, θέλω νὰ γίνω σύζυγός σας, ὑπὸ ἓνα ὄρον.

— Ὅποιον; Ἀποδέχομαι τὸν σκληρότερον καὶ τὸν μᾶλλον ἀπρσιδόκητον...

— Περιμένετε με λοιπὸν ἐδῶ. Ἐπανερχομαι ἐντὸς πέντε λεπτῶν.

Καὶ ἀπῆλθε, ρίπτουσα αὐτῷ ἐν φίλημα διὰ τοῦ ἄκρου τῶν δακτύλων.

— Παράδοξος παιδίσκη! ἐψιθύριτεν ὁ κ. Μοντβριάν.

Ἡ Γενεβιέβη δὲν ἀπουσίασε περισσότερον τῶν πέντε λεπτῶν. Ἐπανήρχετο κρατοῦσα διὰ τῆς χειρὸς κορασίδα ἐπταετίδα, μελγχχροινὴν, μὲ πρόσωπον ἰσχνὸν φωτιζόμενον ὑπὸ δύο μεγάλων ὀφθαλμῶν, σχεδὸν μαύρων. Ἦτο ἡ Μαγδαληνή. Λίαν καθαρὰ, μὲ τὴν κόμην ἐρριμμένην ἐπὶ τῶν νώτων καὶ δεδεμένην διὰ ταινίας, ἤρχετο πηδῶσα καὶ ἀπειθύνουσα τῇ Γενεβιέβῃ φράσεις ἀκαταλήπτους. Ἄμα ὡς εἶδε τὸν Μοντβριάν εἰσήγγισεν.

Ἡ Γενεβιέβη ἤγειρεν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας της, καὶ προσεγγίζουσα τῷ Μοντβριάν:

— Ἰδοὺ ἡ κόρη μου, εἶπε. Δὲν θέλω ν' ἀποχωρισθῶ ἀπ' αὐτῆς... Ἐὰν μὲ ἀγαπᾶς, θὰ τὴν ἀγαπήσῃς ὡσαύτως... Εἰδεμὴ, παραιτήθητι τῆς ιδέας τοῦ νὰ μὲ νυμφευθῇς!

Ἐκπληκτος καὶ ἀνήσυχος, ὁ κ. δὲ Μοντβριάν δὲν εὔρε λέξιν νὰ ἀρθρώσῃ. Θυγάτηρ της; Ἡ ὥραια, ἀγνὴ καὶ μετρίοφρων αὕτη νεάνις εἶχε λοιπὸν ὑποπέσει εἰς σφάλμα; Πῶς λοιπὸν! Ἦτο καταπαπτωκυῖα αὕτη! Καὶ τὸ καθαρὸν αὐτὸ μέτωπον, τὸ βλέμμα τοῦτο τὸ τόσον γλυκὺ, τὰ χεῖλη ταῦτα, τὰ τόσον δροσερὰ καὶ λεπτοφυῆ, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ φυλάξωσιν ἔχνη τοῦ φιλήματος; Ὅλα ταῦτα ἦσαν ψευδῆ! Θυγάτηρ της; Ἀδύνατον! Ἀλλ' εἰσὶγα ἐν τούτοις. Λίαν τεταραγμένος, τὴν ἠρώτησε:

— Ἐξηγηθῆτέ μοι, Γενεβιέβη, ἐξηγηθῆτέ μοι...

— Ἀμέσως...

Εἶχεν ὑποπτεύσει ὅτι ὑπόνοιά τις εἰσέδυσσε τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὸ πνεῦμα αὐτοῦ. Τὸ βεβιασμένον μειδίαμά του τὸ ἀπεδείκνυε. Θὰ ἦτο ὕβρις ἡ διάρκεια τῆς ὑπονοίας ταύτης. Ἐσπευσε λοιπὸν νὰ τὴν διαλύσῃ. Τῷ ἀφηγήθη λεπτομερῶς ἅπασαν τὴν σκηνὴν τῆς αὐτοκτονίας, ἐκ πληροφοριῶν τὰς ὁποίας εἶχε συλλέξει ἐκ τοῦ Ἐτάγγ-Γκατέ, ἔνθα τὴν ἐπαύριον τοῦ συμβεβηκότος εἶχε μεταβῇ. Ἐκάστη τῶν δυστυχῶν ἄς εὔρεν ἐκεῖ, τὴν ἐπλήρου συμπαθείας. Εἶχε δειχθῇ λίαν σκληρὸς ὁ Μοντβριάν εἰς τοὺς

δυστυχεῖς ἐκείνους, οἵτινες ἐκοπίων εἰς τὸν πενιχρὸν τοῦτον χώρον. Ὀλίγος οἶκος θὰ τοὺς εὐηργέτι, θὰ τοὺς ἑσώξεν ἰσως ἐκ τοῦ θανάτου! Ὁ πυρετὸς εἶνε εὐκολος διὰ τὰς φύσεις ταύτας τὰς εὐθραύστους. Ἡ παραφροσύνη τοὺς εἶχεν ὀδηγήσει εἰς τὴν αὐτοκτονίαν. Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ διήγησις της, τὴν ὁποίαν ὁ Μοντβριάν ἤκουσε μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς χαμηλωμένους, καὶ νευρικῶς διακείμενος.

— Ὁ πατήρ μου, προσέθηκεν ἡ Γενεβιέβη, ἑσώσε τὸ παιδίον τοῦτο, ἐγὼ τὸ νύθετό. Ἐγείνε πλέον κόρη μου, τετέλεσται. Τί ἤθελεν ἀπογίνειν ἄνευ ἐμοῦ; Νὰ τὴν ἐγκαταλείψω; Θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ τὴν ἄφηνον ἐντὸς τοῦ Δείγερους! Νὰ τὴν ἀποστείλω εἰς Ὀρφανοτροφεῖον; Δὲν θὰ εἶχον τὸ θάρρος... εἶνε κόρη μου... Τὴν θέλετε;

— Προσφιλὴς Γενεβιέβη, ἡ καρδιά σας τυγχάνει πλήρης ἀγαθότητος... Ἀλλὰ σκεφθῆτε, σὰς παρακαλῶ. Ἐφάνην σκληρὸς, τὸ ὁμολογῶ καὶ λυποῦμαι δι' αὐτό. Δὲν προέβλεπον παρόμοιον δρᾶμα. Οἱ χωρικοὶ τῆς Σολόγνης δὲν εἶνε τόσον ἐξημμένοι, ὅσον ὁ Βριζολλιέ· ἀλλ' ἐπὶ τέλους, εἶμαι ἄξιος συγγνώμης ἀπὸ τετραετίας ὁ δυστυχὴς οὗτος δὲν μοὶ εἶχε πληρώσει τὰ μισθώματα τῶν ἀγρῶν του. Ἡ ἱστορία τὴν ὁποίαν μοὶ διηγείσθε εἶνε θλιβερά ἀναμφιδόλως... Εἶνε φρικώδης ὁ θάνατος τῆς γυναικὸς ταύτης, συμπαρասυρούσης εἰς τὸ ὕδωρ καὶ τὰ δύο της τέκνα... Ἀλλὰ πεισθῆτε καὶ μόνη σας, ὅτι προβαίνετε πολὺ μακρὰν νύθετοῦσα τὸ θυγάτηρ τούτο, ἐπιφορτισμένη διὰ καθήκοντος, τοῦ ὁποίου δὲν ἐσκέφθητε ὅλην τὴν ἔκτασιν, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς τὸ εἶπω, Γενεβιέβη... Ἡ Μαγδαληνή, κατοικοῦσα ἐν τῷ οἴκῳ μας, θὰ καθίστατο θυγάτηρ ἡμῶν, καὶ πρέπει νὰ τὴν ἀγαπῶμεν, ἐὰν οὐχὶ ὅσον τὰ ἴδια τέκνα μας, ἀλλὰ μετὰ τρυφερότητος σχεδὸν ἴσης. Εἶμαι ἔτοιμος νὰ ἐπανορθώσω τὸ σφάλμα μου, ἀλλ' οὐχὶ διὰ τρόπου τόσον ριζικοῦ. Πίστευσόν με, τὸ νὰ νύθετήσω με τὴν Μαγδαληνὴν, θὰ ἦτο μεγάλη ἀφροσύνη... Συμβουλευθῆτε τὸν πατέρα σας ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Εἶμαι πεπεισμένος, ὅτι ἡ φρόνησις αὐτοῦ θὰ σὰς δόσῃ τὴν ἰδίαν ἀπάντησιν. Τοποθετήσατε τὴν κορασίδα ταύτην ὅπου θέλετε. Θέσατε παρὰ τινι συμβολαιογράφῳ δέκα χιλιάδας φράγκων, τὰς ὁποίας θὰ σὰς δόσω, καὶ θεωρήσατε ἐν τῷ μέλλοντι ὡς ἐπανορθωθὲν ἐν μέγα δυστύχημα, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ μὲ κατηγορήσῃ.

Ἡ Γενεβιέβη ἑσείσεν εὐγενῶς τὴν κεφαλὴν της. Δὲν ἦτο αὐτό, τὸ ὑπ' αὐτῆς ποθοῦμενον.

— Συνεβουλευθὲν τὸν πατέρα μου, μοὶ εἶπε: «Σκέφθητι καλὰ, τοῦτο εἶνε σοβαρὸν. Εἶνε βάρος, καὶ δύναται νὰ καταστῇ αἷτιον ἀντεγκλήσεων καὶ φιλονεικιῶν ἐν τῇ οικογενείᾳ σας!»

— Βλέπετε;

— Ἀλλὰ μοὶ εἶπε πρὸς τοὺς τοῖς: «Ἐὰν ὁ σύζυγός σου δεχθῇ, εἶνε ἀπόδειξις ὅτι σὲ ἀγαπᾷ πολὺ καὶ, μὰ τὴν πίστιν μου, τότε δὲν θὰ φοβοῦμαι πλέον...» Μίαν ἡμέραν, Ἐκτορ, μὲ ἠρωτᾶτε: «Τί περιμένετε;» Καλῶς ἐπράξα νὰ περιμένω, διότι ἔτυχον τῆς περιστάσεως ἣν ἐπέθουν. Σὰς ἀγαπῶ ἐκ βάθους ψυχῆς... Εἶμαι ὅμως ὡς ὁ πατήρ μου, σὰς φοβοῦμαι ἀκόμη

όλιγον. Θέλετε νά μή σᾶς φοβῶμαι πλέον; . . . Δέν ἀποχωρίζομαι τῆς Μαγδαληνῆς. . . Λάθετε με ὡς πύζυγον, ἀλλά δέχθητε ἐπίσης καί αὐτήν. . . Παρκατηρήσατε. . . δέν γελᾷ πλέον, δέν φλυαρεῖ. . . φαίνεται ἐννοοῦσα ὅτι πρόκειται περὶ τῆς ζωῆς της καί τῆς εὐτυχίας της. . . Σᾶς ἐρωτᾷ διὰ τῶν ἀνησυχῶν της ὠραίων ὀφθαλμῶν. . .

— Εἶνε ἀδύνατον. . . ἀδύνατον. . . καί θά ἦτο κομικόν.

Ἡ Γενεβιέβη ἀνεστάνηξε. Ἦτο θάνατος ὡς νά ἀπεχωρίζετο καί τι ἐκ τῆς ἰδίας αὐτῆς οὐσίας.

— Δέν με ἀγαπᾶτε, εἶπεν, ὅπως καί ἐγώ τὸ ὑπεπευδύμην.

Ὁ κ. δὲ Μοντβριὰν ἔλαβε τὰς χεῖράς της καί τὰς ἐσφιγξεν, ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του. Ἦτο τόσον τεθλιμμένη, ὥστε καί αὐτὸς ἔρχιζε νά συγκινηθῇ. Ἀντίστατο ἐν τούτοις κατὰ τῆς παιδαριώδους ταύτης πεισμονῆς.

— Ἀκόμη, ἐάν αὐτὴ ἡ μικρὰ σᾶς ἦτο προσφιλές! Ἐάν ἦτο θυγάτηρ ἐνὸς ἀδελφοῦ ἢ μιᾶς ἀδελφῆς σας. . . ἔστω καί μιᾶς ἀποθανούσης φίλης σας! . . . Ἀλλὰ δέν δύνασθε νά τὴν ἀγκυπᾶτε, ἀφοῦ μόλις εἶνε δύο ἡμέραι ἀφοῦ τὴν ἐγνωρίσατε. Ἐντὸς ἑξ μηνῶν, ἐντὸς δύο ἐτῶν, θά ἔχετε προσκολληθῇ εἰς αὐτὴν τοιοῦτον, ὥστε δέν θά δύνασθε πλέον νά χωρισθῇτε ἀπ' αὐτῆς. . . Καί τίς οἶδε ἐάν θά ἀταπεδῶσῃ τὰς φροντίδας, αἱ δι' αὐτὴν κηταβᾶλλετε; Ἐάν δέν θά δειχθῇ ἀγνώμων; Ὅποιαν σποράν συνελέξατε; Δένθ' ἀκαταστῇ ἄρα γε πρόξενος πολλῶν δακρύων; Δέν θά ἦμην ἐνοχος ἐάν δέν κητέβαλλον ὅλας τὰς προσπάθειάς μου διὰ νά σᾶς μεταπεισῶ; Διότι, τὴν στιγμὴν ταύτην ἔχω ὑπὲρ ἐμοῦ τὸ δίκαιον. . . Ὑμεῖς, Γενεβιέβη, δέν ἔχετε εἰμὴ τὴν καρδίαν σας μὲ τὸν θησαυρὸν τῆς τρυφερότητός της, καί μὲ τὴν γυναικείαν φητασίαν σας. . . Τίθεμαι φραγμὸς ἐμπροσθέν σας. . .

— Ἐάν εἴχετε παραδεχθῇ ἀμέσως, ἄνευ δισταγμῶν, ἄνευ συμβουλῶν, θά ἐδυσπίστουν πρὸς ὑμᾶς. . . Ἐννοῶ τοὺς δισταγμούς σας, ἀλλὰ μὴ ἐπιμένετε, Ἐκτωρ. . . Εἴτε ἔργον φητασίας εἶνε, εἴτε ἔργον καρδίας, ὅλιγον μ' ἐνδιαφέρει. . . Ἡ Μαγδαληνὴ ἐγένετο ἰδική μου. . . Τὴν δέχσθε ὁμοῦ μ' ἐμέ; ἢ. . . ἀπεπεράτωτε μετὰ φωνῆς ἡλλοιωμένης, δέν θέλετε οὔτε τὴν μίαν οὔτε τὴν ἄλλην;

Ὁ κ. δὲ Μοντβριὰν περιδιάβαζε μὲ μεγάλα βήματα, λίαν τεταραγμένος· ἔδωκεν τὰ χεῖλη του, μὲ τὰς ὀφρὺς συνεπασμένους, ἀφίνων ἐνίοτε νά πίπτῃ ἐπὶ τῆς Γενεβιέβης καί ἐπὶ τοῦ παιδίου, ἐν βλέμμα του πλήρως ἀνυπομονησίας, ὀργῆς καί θλίψεως.

— Εἶνε δοκιμὴ ἐρωτος αὐτὸ τὸ ὁποῖον ζητεῖτε παρ' ἐμοῦ, δέν ἔχει οὕτω; τῇ εἶπε.

Ἡ Γενεβιέβη ἔκλινε τὴν κεφαλὴν της μειδιῶσα. Εἶχε τὸ ἦθος ἀδιάφορον καί ψυχρὸν, ἀλλ' ἡ ἔσωτερικὴ ταραχὴ της ἦτο ἀπεριγράφτος.

— Ἐστω λοιπὸν οὕτως, ὅπως ἐπιθυμεῖτε, τῇ εἶπε. Σᾶς ἀγαπῶ. Τὸ τέκνον δέν θά σᾶς ἀφήσῃ. . . Ἀλλ' ὑμεῖς, Γενεβιέβη, προσέθηκε μετὰ πικρίας, διὰ νά τάξετε τὴν συγκατάθεσίν μου ὡς ὅρον ἀπαραίτητον διὰ τὸν γάμον μας, θά εἰπῇ ὅτι δέν σᾶς μέλει πολὺ δι' αὐτόν. Ἐπομένως, δέν με ἀγαπᾶτε!

Ἡ Γενεβιέβη ἔσχε γέλωτα ἐμφαινόντα ὑψίστην ἐμπιστοσύνην:

— Ὡ! ὅσον ἀφορᾷ ἐμέ, εἶπε, διαφέρει. . . Περιμένετε!

Ἀφῆκε τὴν Μαγδαληνὴν, τὴν ὁποίαν ἕως τότε ἐκράτει πλησίον της, προσήγγισε τὸν Ἐκτωρ, καί ἀνυψώθη ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν της ὅπως τὰ χεῖλη της δυνηθῶσι ν' ἀντικρύσωσι τὰ χεῖλη τοῦ νεανίου. Οὗτος τὴν περιέβαλε διὰ νωχελοῦς θωπείας τῶν βραχιόνων του, καί δύο φιλήματα πυρώδη καί πλήρη πάθους, ἀνταλλαγέντα, τοὺς ἑκαμὸν ν' ἀντριχιάσωσι καί νά συγκινηθῶσι μέχρι βάρων καρδίας. Εἶχον ἀνταλλάξει τὴν ζωὴν των, τὴν ψυχὴν των. Καί ἡ Γενεβιέβη ἐνόησε τοῦτο τόσον καλῶς, ὥστε ἐψιθύρισε, σχεδὸν λιπόθυμος ἐκ τῆς εὐτυχίας:

— Ποτέ, ποτέ δέν θέλω μετανοήσαι! . . . Τετέλεσται. . . Δέν ἀνήλω πλέον εἰς ἐμαυτήν. . . Σ' ἀγαπῶ! Ὡ πόσον σ' ἀγαπῶ!

— Καί δέν φοβεῖσθε πλέον τίποτε;

— Ὡ! ὄχι, ὄχι! . . . Μοί φαίνεται ὅτι εἰσθε ἐδῶ διὰ νά με προστατεύσητε. . . Εἶμαι ἡσυχωτέρη παρὰ τὸ πλευρόν σας. . .

(ἀκολουθεῖ)

ΠΑΛΗΜΜΥΡΑ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΟΥ ΑΡΕΩΣ

(ὑπὸ Καμίλλου Φλαμπαριῶνος)

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ὅποια εἶνε ἡ ἀληθὴς αἰτία τῶν ἀναμφισβητήτων τούτων μεταμορφώσεων, τῶν τόσον ταχέως συντελουμένων, καί κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦτον περιοδικῶν, αἰτίνας παρατηροῦνται ἐν τῇ γεωγραφίᾳ τοῦ Ἀρεως; Ἡ ὑπόθεσις τῆς πλημμύρας εἶνε ἡ ἀπλουστερα καί ἡ βεβαιότερη. Ἀφ' ἐνός, ἡ ἀνάλυσις τῶν φωτεινῶν ἀκτίνων μᾶς διδάσκει, ὅτι ὑπάρχουσιν ὑδρατμοὶ ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ τοῦ πλανήτου, ἡ δὲ τηλεσκοπικὴ παρατήρησις μαρτυρεῖ τὴν ὑπάρξιν χιόνων καί νεφῶν, ἥτοι ὑδάτων ὑπὸ ἐτέρας μορφῆς. Ἀφ' ἐτέρου, αἱ φαικὶ κηλίδες, εἰς τὰς ὁποίας ἔδωκαν κατ' ἀνχλογίαν τὸ ὄνομα τῶν θλασσῶν, ἀντιπροσωπεύουσι πραγματικῶς τὰς κοιλότητας ἐντὸς τῶν ὁποίων δύνανται νά συναθροίζωνται τὰ ὕδατα ταῦτα. Ἐν τούτοις, θά ἦτο πρόωρον νά βεβαιώσῃ τις, ὅτι τὰ φαινόμενα ταῦτα εἰσὶν ἀκριβῶς τὰ αὐτὰ μὲ ὅσα βλέπομεν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπειδὴ δυνατὸν ἐκεῖ νά ὑπάρχῃ ὕδωρ διάφορον τοῦ ἰδικοῦ μας, ὕγρὸν ὅπερ νά ἐξκτριζέται καί νά ὑγροποιῇται εὐκολώτερον, πῖσις ἀτμοσφαιρικὴ πολὺ διάφορος τῆς διεπούσης τὴν γῆν ἢν μετεωρολογίαν, καί τέλος, ἡ πυκνότης, ἡ βαρύτης καί ἡ σύνθεσις τῶν διαφόρων οὐσιῶν ἐν τῇ Ἀρεῖ δυνατὸν νά διαφέρωσι πολὺ τῶν ἐν τῇ ἡμετέρῃ πλανήτῃ. Ἡ ἀτμοσφαῖρα ἴσως ὑπὸ χημικὴν καί φυσικὴν ἐποψίν εἶνε διάφορος ἐκείνης τὴν ὁποίαν ἀνα-